Ki az a Jelinek Zsu?

Fonendoszkóp és mikrofon: mindkettő a munkaeszköze Jelinek Zsuzsanna gyáli háziorvosnak, akit rajongói Jelinek Zsu néven ismernek. Művészéletéről mit sem sejtenek páciensei, ahogy a koncertközönség sem tudja, hogy az Örökség együttes énekesnője civilben betegeket gyógyít. Beszélgetésünk során elárulta, hogy miért tartja fontosnak különválasztani az orvoslást és a színpadot, és mi minden másban leli örömét a gyógyításon és az éneklésen kívül.

A művészet, vagy az orvoslás iránti vonzalma alakult ki hamarabb?

– Óvodás koromtól kezdve hol az lebegett a szemem előtt, hogy orvos leszek, hol pedig az, hogy színésznő. Állandóan „doktorosat" játszottam, végigvizsgáltam az egész családot. Az általános iskolában ének-zene tagozatra jártam, nyolc éven át voltam énekkaros, rajzoltam, festettem, táncoltam, színjátszó kör tagja voltam. Ezek a foglalatosságok egyértelműen a művészetek irányába sodortak, ugyanakkor világéletemben kitűnő tanuló voltam, így nyolcadikban a biológia tanárom a szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnáziumba küldte be a jelentkezésemet biológia tagozatra, ahova fel is vettek. Első nekifutásra bejutottam a Szegedi Orvostudományi Egyetemre, negyedik évfolyamtól a SOTE-n folytattam tovább. Tizennégy évet töltöttem a gyógyszeriparban, háziorvostanból és foglalkozás-egészségügyből szakvizsgáztam, Gyálon és Pilisen állandó helyettes vagyok, több cégnél dolgozom üzemorvosként. Édesapám, dr. Jelinek Lajos életét is ez a fajta kettősség jellemezte. Civilben jogász volt, az 1970-es években kezdett festeni, harminc önálló kiállítást rendezett, később áttért az alkalmazott grafikára, a tagja volt a Reklámszövetségnek is. Tizenkét éven át szólót táncolt a KISZ Központi Művészegyüttesben, én is majd' húsz évig táncoltam, így ezt a vonalat akarva-akaratlanul továbbvittem.

Az egyik videó-megosztó csatornán láttam önnel egy lenyűgöző 2016-os színpadi felvételt, amelyen kalotaszegi táncot adott elő. Miért hagyta abba a néptáncot?

– A sarkamban csontnekrózis lépett fel, emiatt – orvosi tiltásra – kellett abbahagynom. Később a kortárs balettben próbáltam ki magam. Napi négy-öt órát töltöttem a balett-teremben, akkoriban azt gondoltam, a tánc lesz a hivatásom. Négy gerincsérvem és egy tönkrement térdem bánja... Nem voltam biztos benne, hogy valaha képes leszek még táncolni. Az a bizonyos két évvel ezelőtti táncfellépés hirtelen ötletből fakadt, meglepetésnek szántam a közönségünknek a karácsonyi koncertünkön. A zene viszont a mai napig kíséri az életemet. Több magántanárnál tanultam énekelni, a Kőbányai Zenei Stúdióba is jártam, letettem az OSZK-vizsgát. Az első zenekarom egy jazz kvartett volt, majd 2008-ban két énekesnővel megalakítottuk a Gloria Singers nevű formációt. Egy felvételünk elkerült későbbi menedzserünkhöz,

Környei Attilához, aki megmutatta azt egy nagynevű lemezkiadónak, ahol rögtön ötéves lemezszerződést kötöttek velünk. Még abban az évben megjelent a nagylemezünk Gloria Ave Maria címen.

A Gloria Singerst hallgatva az a benyomásom, hogy egyformán otthonosan mozogtak a klasszikus és a könnyűzenében is. Tudatosan kombinálták a kétféle műfajt, vagy egyszerűen csak így alakult?

– Abszolút tudatosan ötvöztük a klasszikusokat a popzenével – ezt hívják cross-over stílusnak. Szilvi operaénekes, Adri világéletében könnyűzenét énekelt, én képviseltem a határmezsgyét, mert bár klasszikus hangképzést tanultam, a könnyűzene irányában indultam el. Öt nyelven énekeltünk, úgy mutattak be minket a világnak, mint az Adagio női változatát. Nyolc éven át működött a csapatunk, és a szó szoros értelmében nem bomlott ugyan fel, mégis abbamaradt a közös munka, mert mindhármunknak annyi más kötelezettsége volt. Engem elhívtak az Örökség zenekarba, amely a Kormorán együttes tagjaiból alakult 2011-ben. Örömmel fogadtam a meghívást, hiszen már akkor is közel állt hozzám a folk-rock műfaj, nagy Kormoránrajongó voltam. A második lemez felvételekor, 2014-ben csatlakoztam az Örökség csapatához.

Az Örökség dalszövegeiből visszaköszönő magyarságtudat és hazaszeretet korábban is ott munkált az ön lelkében?

– Az Örökség által képviselt értékeket – a történelmünket, az anyanyelvünk ápolását, a magyar szavak megtartását – mindig is magaménak vallottam. Bármikor elmehettem volna ebből az országból, pont tízszer annyit kereshetnék Nyugaton. Többször hívtak külföldre, de sose tudtam elmenni, mert magyarnak vallom magam. Az Örökség újdonsült tagjaként nem csak a folk-rock volt újdonság és kihívás számomra, hanem a magyar nyelvű éneklés is. Az angolt, a franciát, a németet és az olaszt jól el lehet kenni, de a magyar prozódiára, a hangsúlyokra nagyon oda kell figyelni. Négy éve tanulom a beszédszintű énektechnikát a Magyar Hajnal Énekstúdióban, ahol a tanárom Magyar Hajnal. Sokat köszönhetek ennek a módszernek, úgy érzem, az elmúlt négy évben sokat fejlődtem. Rengeteg önálló nagykoncertet adunk, nemrég zárult le a szezon. Utoljára szeptember 22-én léptünk fel Parajdon körülbelül három-négyezer ember előtt, nagyon jól sikerült. Vannak rajongóink, akik a legtöbb koncertre követnek minket. Egyikük mesélte, hogy középtájon állt a tömegben, és többen sírtak körülötte a dalok hallatán.

A határon túli magyarlakta vidékeken még felemelőbb lehet, amikor a közönség magyarul énekel Önökkel együtt.

– Szívet tépő élőben hallani a „Volt apám, volt anyám”, a „Magyar rapszódia”, vagy a „Kell még egy szó” című dalokat a kinti magyaroknak. Tíz-tizenöt éve még megesett, hogy nem tudtam végigénekelni egy dalt, mert közben elsírtam magam. Ma már ez nem fordulhat elő. Színpadon lenni óriási felelősség, bár az érzelmeimet koncertről koncertre igyekszem átadni a közönségnek, sírva mégiscsak nehéz énekelni.

Hogyan tudja összeegyeztetni a fellépéseket a háziorvosi munkával?

– Hétfőnként nem rendelek. Volt is belőle palotaforradalom, hogy miért nem rendel hétfőn a doktornő. Nekem a hétfői nap az, ami másnak a szombat. Hiszen lehetetlen úgy élni, hogy egész héten rendelek, szombaton koncertezek, vasárnap hajnalban hazaérek, alszom néhány órát, majd köszönök a tizennégy éves lányomnak: „Szia, bemutatkozom, én vagyok az anyukád.” Bár nem az átlag anyukák életét élem, igyekszem minőségi időt együtt tölte-

ni vele. Szoktam mondani, hogy amíg képes vagyok felmenni a színpadra, addig fel fogok menni. Ezt úgy tudom megtenni, hogy hétfőnkét kicsit kiengedek, fellélegzek.

Mit szólnak a betegei ahhoz, hogy egy énekes torkú doktornőjük van?

– Nem tudják. A kétezer beteg közül, akiket gyógyítok, jó, ha öten ismerik ezt az oldalamat. A gyógyításhoz szükségem van egy kis távolságtartásra, hogy legyen hitele a szavamnak, és a beteg azt csinálja, amit mondok, különben nem gyógyul meg. Ezért magázódom a pácienseimmel, míg a zene világában teljesen természetes a tegeződés. Hogyan venné ki magát, ha az a páciens, aki szombaton bőrnadrágban látott engem fellépni egy koncerten, kedden bejönne a rendelőmbe és azt mondaná, szevasz?

Ki vigyáz a kislányára a koncertnapokon?

– Ha fellépek, akkor ő az édesapjánál alszik, aki nagyon segítőkész, akkor mehet hozzá a gyerek, amikor kedve tartja. Nagyon kommunikatív, jó humorú tinédzser a lányom, mindent elmesél nekem, mintha a barátnője lennék. Én is beavatom őt az életembe, nincsenek köztünk tabuk, nagyon nyílt a kapcsolatunk. Sok mindenbe belefogott a ritmikus sportgimnasztikától a hipp-hoppon át a jazz táncig, két éve pedig néptáncot tanul. Most a gimnáziumi felvételijére készül, amit annyira komolyan vesz, hogy januárig felfüggesztette a táncolást. Remélem, folytatja, mert nagyon ügyes és tehetséges.

„Voltam néha fent, s voltam néha lent" – ezzel a sorral kezdődik az Örökség „Kívánd azt!" című slágere. Ez igaz az ön életére is?

– Erről szól az életem. Vagy nagyon fent vagyok, vagy nagyon lent, és csak ritkán középen. Egy 2016-ban készült saját klipemben a „Vár rám az út" című dalt énekeltem. Milyen ez az út? Remélem, hogy olyan, ami megnyugvást hoz az életembe. Azt az utat keresem, amely a boldogság felé vezet.

Boromisza Piroska